

vkladby, protože z návrhu na povolení exekuce vkladem simultánního práva zástavního seznal, že ke spolupůsobení v navrhované exekuci jest povolán též knihovní soud vkladby vedlejší (§ 108 třetí odstavec knih. zák. a § 69 první odstavec ex. ř.). Když knihovní soud byl zprávou listovního podle § 29 k. instrukce upozorněn na závadu knihovního stavu vzniklou nedojitím prvopisu listiny, měl učiniti vhodné opatření, aby závada byla odstraněna. Když se tak však nestalo, nemělo to za následek, že poznámka s dodatkem »až dojde prvopis« musela býti po nějaké době vymazána, protože předpis § 88 knih. zák. nic takového neustanovuje, zejména nepraví, že poznámku jest vymazati, když od jejího povolení uplynula nějaká delší lhůta, což stěžovatelka neprávem vkládá do tohoto zákonného ustanovení. Podle § 88 knih. zákona nemohla tedy býti poznámka vymazána.

Čís. 13149.

Nepoužil-li zůstavitelův věřitel ustanovení § 812 obč. zák., nebyl pozůstalostní soud povinen starati se o jeho zájmy v pozůstalostním řízení. Tím, že zůstavitel byl jeho dlužníkem, nestal se ještě věřitel účastníkem pozůstalostního řízení a nemůže se v nesporném řízení brániti proti jednáním dědiců zůstavitelových, o nichž má za to, že porušují jeho práva a že jim může odporovati podle řádu konkursního neb odpůřčího.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1933, R I 1207/33.)

Pozůstalostní soud schválil za pozůstalost po Antonínu I-ovi dluhopis ze dne 27. března 1932. Rekursní soud odmítl rekurs firmy V. Důvody: Napadeným usnesením schválil soud první stolice dluhopis ze dne 27. března 1932 ohledně pozůstalosti po Antonínu I-ovi pozůstalostně. Rekurentka tvrdí, že jest oprávněna podati rekurs proti tomuto usnesení, ježto jí přísluší pohledávka proti pozůstalosti po Antonínu I-ovi a že schválením dluhopisu jest prý její pohledávka ohrožena. Tím, že rekurentce přísluší pohledávka za pozůstalostí po Antonínu I-ovi, není ještě účastnicí v pozůstalostním řízení ve smyslu § 37 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

Pozůstalost, představující souhrn práv a závazků zůstavitelových (§ 531 obč. zák.), jest k věřiteli právě v takovém právním poměru, jako byl zůstavitel, a věřitel může proti pozůstalosti uplatňovati své nároky stejným způsobem, jako by to byl mohl činiti proti zůstaviteli, pokud mu není dáno zvláštní oprávnění k zabezpečení jeho pohledávky také proti dědicům. Ustanovuje také § 811 obč. zák., že (pozůstalostní) soud nebude pečovati o zajištění a uspokojení věřitelů zůstavitelových více, než o to sami žádají. Zvláštní oprávnění poskytuje věřitelům zůstavitelovým předpis § 812 obč. zák., podle kterého jest věřitel oprávněn za-

bezpečiti si oddělením pozůstalostního jmění od jmění dědicova svou pohledávku a podáním návrhu podle § 812 obč. zák. zajistiti si účastenství v pozůstalostním řízení po zemřelém dlužníkovi (srov sb. n. s. čís. 2339), ve kterémžto případě se ho pak dotýká rozhodnutí pozůstalostního soudu přímo. To však stěžující si věřitel neučinil, takže pozůstalostní soud nebyl povinen o jeho zájmy v pozůstalostním řízení se starati, a právem projednával pozůstalost jen s přihlášenými dědici, jakž ustanoveno v §§ 120 prvý odstavec, 95 nesp. pat. (srov. sb. n. s. čís. 11.362 ad 1). Mylně proto tvrdí stěžovatel, že se stal účastníkem pozůstalostního řízení proto, že zůstavitel Antonín I. byl jeho dlužníkem. Neprávem dovolává se též právního zájmu na tom, by pozůstalostní soudce odepřel schválení dohody přihlášených dědiců s jinými věřiteli pozůstalosti. Stěžovatel přehlíží, že podle § 6 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. musí míti právní zájem na tom, by nějaké rozhodnutí učinil soudce nesporný. Stěžovatel však zaměňuje neustále svůj dosavadní zájem hospodářský na udržení nezměněného stavu pozůstalostního jmění ze dne zůstavitelova úmrtí s právním zájmem na bezúčinnosti právních jednání zůstavitelových dědiců proti sobě. Ani řád konkursní ani řád odpůrců nedávají věřitelům oprávnění, by se v nesporném řízení bránili proti jednáním dědiců zůstavitelových, o kterých mají za to, že porušují jejich práva a že jim mohou odporovati podle řádu konkursního neb odpůrcůho, nýbrž odkazují je na řízení sporné, ve kterém mohou o bezúčinnosti oněch jednání proti sobě žalovati (§ 46 konk. ř., § 13 odp. řádu). Teprve v řízení sporném bude lze uplatniti stěžovateli jako věřiteli pozůstalosti jeho právní zájem, kdežto v pozůstalostním řízení po dlužníku nelze o nějakém jeho právním zájmu mluvit. I kdyby tedy bylo správné, že dědici zůstavitele, jeho dlužníka, jednají odporovatelně a že stěžovatel bude oprávněn jejich jednání napadati buďto podle úpadkového řádu, bude-li na pozůstalost vyhlášen úpadek, nebo podle odpůrcůho řádu, nemůže nesporný soudce učiniti v právním zájmu stěžovatele jako věřitele pozůstalosti žádné rozhodnutí, ježto opodstatněnost právního zájmu stěžovatelova na jednání dědiců po jeho dlužníku Antonínu I-ovi smí býti zkoumána jen v řízení sporném.

Čís. 13150.

Při prvním roku podle § 239 c. ř. s. může strana, jež chce býti zastoupena zmocněncem, ustanoviti si zmocněncem jen advokáta, jde-li ve sporu o více než 2.000 Kč a sídlí-li v místě soudu více než dva advokáti.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1933, R I 1234/33.)
Skutkem tohoto rozvolnění v řízení 1934 Nr 645-650 od J. Jurašky

Ve sporu o zaplacení 7.306 francouzských franků dostavil se k I. roku u krajského soudu civilního v Praze za žalovaného jeho úředník Josef K., nebyl však k jednání připuštěn, načež byl k návrhu žalobcovu vynesena rozsudek pro zmeškání podle žaloby. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalovaného uplatňujícímu zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. D ů v o d y: Jako odvolací důvod uplatňována jest jen zma-